UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly by
The Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.
Subscription $4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази в тиждень заходом Видавничого Стоваришеня Українських Робітничих Вістий.
Передплата $4.00 на рік.
Редакція за оголошеня не відвічає.
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard & McGregor Sts.
Winnipeg, Man.

ПО ТЯЖКІЙ БОРОТЬБІ.

Дня 13. липня рознесли депеші з бельґійського міста Спа (де тепер відбуваєть ся нарада аліянтських премієрів) вістку, що аліянти вислали до російського совітського правительства пропозиції в справі заключеня перемиря з Польщею.

Факт сей є великого значіня. Чому сама Польща не хоче чи не може за себе говорити? Чому за неї мусять говорити аж аліянти? Се раз. А друге: адже-ж перед розпочатєм польського походу на Україну совітські правительства Росії і України звертали ся до аліянтів, щоби вони стримали Польщу в її офензиві. Отже, чому тоді аліянти не стримали Поляків, коли вони йшли на непольські території? Такі питаня приходять мимоволі неодному на думку.

Щоби зрозуміти, чому аліянти не казали нічого Польщі, коли вона йшла походом на Ураїну, хоч до них звертали ся в сій справі совітські правительства Росії і України, а чому тепер ті самі аліянти виступають в імени Польщі і звертають ся з пропозиціями перемиря до совітської Росії, треба знати одно: Польща нічого не робила і не робить на власну руку. Вона є лише ляльковою в руках міжнародної буржуазії. Вона лише виконує те, що її можні світа сего скажуть. Сказали їй йти на Україну, щоби приборкати большевизм і захопити для експльоатації французьких імперіялістів і своєї власної український чорнозем — вона пішла. Зайшла під дурного хату і тепер нещасливо вертаєть ся, а навіть є небезпека, що треба буде й з дому втікати — говоріть тепер з большевиками ви, що мене на Україну вислали. І тому про мир з большевиками заговорила не Польща, але аліянти.

Однак шляхоцько-буржуазна Польща не була першою і одинокою, що на приказ міжнародної буржуазії пішла війною проти селянсько-робітничих републик Росії і України. Вона була лише одним послідним звеном в тім ланцусі, який мав скувати російські і українські працюючі маси. Сю ганебну ролю здавлюваня революції в Росії і на Україні сповняли ще перед Польщею і инші.

Чехословацькі, японські, французькі, анґлійські, американські і инших країв жовніри, які були післані на Сибір, в північну Росію і на полудневу Україну — всї вони мали за задачу здавити там пролетарську революцію. Всї вони пішли війною проти Совітів на команду міжнародного капіталізму. Колчак, Денікін, Юденіч, Петлюра, Семенов і много инших атаманів і підатаманів — проливали селянську і робітничу кров на полях колишньої російської імперії в цїли здавленя большевизму і в обороні всесвітної реакції.

Так звані "малі народи", повставші на руїнах російського царства, а в дійсности буржуазні верстви сих народів — вели війну з совітською Росією в порозуміню з міжнародною буржуазією і за її підмогою. Неправдою є, що вони хотїли вибороти собі "незалежність" від совітської Росії. Адже-ж ся Росія признала їм всім незалежність! Буржуазія сих народів, котра лише завдяки большевицькій революції могла заговорити про "незалежність" свого народу, не шукала союза з сусідною робітничо-селянською Москвою, хоч ся послідна сего бажала, але їхала до далекого буржуазного Парижа і там на колїнах благала для себе "признаня" і оружної помочі проти большевиків. Буржуазія і соціял-патріоти повставших на руїні царської Росії т. зв. "малих держав" не могли погодити ся з чисто соціялїстичною політикою російських большевиків — і тому йшли до Парижа, а не до Москви. Аліянтські військові і всякі инші місії були по всїх тих краях і в дійсности правили ними. Так на дїлї виглядала їх "незалежність".

Та сї "малі держави" вели на розказ Парижа війну проти совітської Росії лише до часу. Кромі ріжних обіцянок і мілїтарної помочі, західно-европейська й американська буржуазія не могла більше нічого дати буржуазії сих країв, а головнїйше, вона не могла стримати натиску з нутра — зі сторони працюючих мас сих країв, які щораз більше переймали ся ідеями совітизму, і натиску зовні — зі сторони побідоносних большевицьких армій. Особливо не могла міжнародна буржуазія втримати при собі "малих держав" з розбитєм Юденіча і Денікіна. І наслїдок був той, що майже всї ті краї, як коло Балтику так і на Кавказї, коли не заключили ще мира з совітською Росією, то тепер його заключують. Коротко сказавши, на нїщо пішли підмоги міжнародної буржуазії контрреволюційним "малим державам" — побіду віднесла червона Москва, а "миротворчий' Париж остав з нїчим.

І так за послїдних два роки провалила ся інтервенція на Сибірі, в північній Росії і на Україні, провалили ся авантури Колчака, Денікіна, Юденіча і инших, провалили ся авантури повставших на руїнах царської Росії „малих держав", провалила ся і послїдна авантура шляхоцько-буржуазної Польщі. Всї ті авантури, хоч уряджувані міжнародною буржуазією, скінчили ся проти її волї побідою для совітської Росії, а послїдна авантура і побідою для совітської України. Всї ті авантури виказали, що всї средства в боротьбі проти большевизму завели. І рада-нерада, міжнародна буржуазія признає совітську Росію (а з нею й совітську Україну) непереможною силою і починає з нею говорити не багнетами і кулями, але дипльоматичним язиком. Вислане аліянтами в імени Польщі пропозиції відносно заключеня перемиря до російського совітського правительства, якраз се доказує.

Вюн.

ПОЛОНЕНІ І КАПЕЛЯ.

Ґазета "Шлях", яка виходить в Зальцведель в Німеччині і яку видає петлюрівська місія, містить в 42. числї слїдуючу оповістку:

"Концерт Укр. Републиканської Капелї відбудеть ся в четвер 10. червня в таборі Зальцведель. Програма концерту: 1. відділ: св. Варвара ... Почаївська Божа Матїр ... Страшний Суд..."

Для будови своєї держави або хотяй якогось загуменка з назвою "держава" Петлюра вживав ріжних средств. Помимо цїлого ряду "місій" і "посольств", післаних ним до ріжних країв та до папи римського з чолобитнями, він за мілїони здерті з українських селян і робітників поручив діяконові (після інформацій 'Волї') Кошицьові зорґанізувати капелю. Цїлию капелї було їхати за границю і там, де петлюрівські посольства та делеґації не могли переконати европейських твердолобих дипльоматів словами, капелї мала вплинути на їх нерви ніжними мельодіями української пісні. Таким робом діякон з капелею виїхав в дорогу.

В ріжних столицях великих країв співав Кошиць з своєю капелею. В Парижі, Лондонї, Празї, Гадзї та Берлїнї петлюрівські місії та "посольства" винаймають для капелї за великі гроші найбільші салї, купують для реклями кореспондентів буржуазних ґазет, запрошують на сей концерт ріжну буржуазну сметанку, яка захоче туди зайти—і Кошиць їм співає. Співає їм ту українську пісню, в котрій вічно гноблений своїми і чужими панами український селянин-робітник виливав своє горе, свою радість. І з благословеня Петлюри, діякон взяв сей народний скарб — пісню і кинув його між свинї. Сим скарбом українського працюючого люду "найдужший наш представник в міжнародній політицї Кошиць і його капеля" (слова петлюрівської віденської "Волї") забавляли европейську ситу буржуазію. А в той самий час в тих самих краях, навіть в тих самих містах, в гнилих і смердячих бараках сидїли голодні, холодні і всїма забуті українські полонені. Забуті і всїма покинуті томили ся в таборах для полонених ті, котрі були творцями теї пісні. Петлюрівські місії бенкетували з панами і підпанками поза границями України, Кошиць їм співав, а полонені гинули від тифу і червінки.

Нагадали собі петлюрівські місії за полонених тодї, коли Петлюра зробив з шляхоцькою Польщею угоду і почав формувати польсько-петлюрівську армію для нападу на радянську Україну. Та тільки всїх і завше дурити не можливо. Полонені прийшовших до них петлюрівських аґентів почали гнати від себе. Бриґада полонених в Чеськім Яблоннім, на котру Петлюра найбільше покладав ся при договорі з Пілсудським, перша відмовилась йому служити, та щей видала відозву проти Петлюри. В Німеччинї еще за часів світової війни серед полонених працював славнозвісний "Союз Визволеня України", девізом котрого було: всї народи можуть бути приятелями Українців, лише не Москаль, Поляк і Жид, і котрий мав за цїль виробити з полонених націонал-шовіністичних манекінів. І там полонені стали проти Петлюри. Всї заходи "Союза Визволеня" і петлюрівців пішли на нїщо. Зальцведельський "Шлях" доносить, що з потягом большевицького представника Коппа мало виїхати з Німеччини на Україну десять тисяч українських полонених. ("Воля".) В наслїдок сего виїзду табори в Раштатї і Вецлер вже не істнують. Зістав ся еще табор Зальцведель, місце осїдку петлюрівської місії, котра всїма силами страла ся охоронити полонених від зарази большевизму. Там найбільше увихали ся петлюрівські аґенти, котрі всїма силами старали ся вербувати полонених до армії Пілсудського. Не дивлячи ся на всї стараня петлюрівців, полонені сего табору заявили ся за радянською Україною. Тодї петлюрівська місія в Зальцведель, будучи вірна російській поговірцї, що "где нельзя взять сілой там нужна ухватка", взяла ся на способи. Вона рішила ужити "найдужшого представника" петлюрівщини, діякона Кошиця і його капелю. І от 10. червня до табору в Зальцведель прибув діякон з своєю капелею і при помочи... Св. Варвари... Почаївської Божої Матери... Страшного Суду — почав "іскоренять" в таборі большевизм... Як він його викоріняв ми не знаємо, але в слїдуючім, 6. числї петлюрівського "Шляху" находимо "рецензію" про концерт капелї в таборі Зальцведель. Описуючи концерт, рецензат пише таке:

"Скажу лише кілька слів про те недостойне принятє капелї полоненими, котре, правда від одиниць, вона мала в таборі.

Так приймати, так витати можуть тільки дикарі.

Встидайте ся, товариші! Гостий, хто-б вони не були, так негоже приймати. Я знаю, що вас болить, знаю, що не для пустих животів співати пісні, але знаю, що є на світї бодай поганенькі правила чемности, котрих нїколи не слїд переходити. Ви противники Петлюри, противники України (?), противники всього в світї, вам здаєть ся негожим, смішним, непотрібним вставати підчас співу народного гимну — се я розумію. Воно й справдї не тим робить добро народові хто небудь, що встане підчас співу гимну. Се можна ріжно толкувати і кождий буде правий. Але ту нечемність, яку собі позволили декотрі люди, те хулїганство, до якого вони спустили ся — можна толкувати тільки як хулїганство і йому оправданя немає".

Описавши дальше те "величне дїло", яке капеля робить, автор "рецензії" оплакує "привитанє" сеї капалї полоненими такими словами:

"І сю Капелю облаяли, зневажили, показали себе перед нею в найгіршому умовому станї".

Із сих слів петлюрівця, з його жалїв можна заключити, як привитали полонені в Зальцведель Кошиця і капелю з їх "Варварою" та "Страшним Судом".

Петлюрівський аґент, котрий тодї, як полонені сидїли голодні і холодні бенкетував за гроші здерті з селян і робітників України, нинї учить тих полонених "правил чемности". І то щей для кого домагаєть ся він правил чемности? Для тих, що приїхали аґітувати полонених, щоби вони йшли разом з Поляками бити своїх братів на Українї... Так, ті полонені мають вже за богато тих "правил чемности", бо тодї, як капеля співала їм про "Страшний Суд", вони мабудь знали вже, що капеля виїзджає з Зальцведель до Варшави давати концерти. Єсли полонені се знали, то мусимо признати, що в них було досить "правил чемности".

Але сей случай свідчить як найкраще, що вже петлюрівцї нїчим не задурять полонених, щоби ті йшли і клали за них свою голову. Вони "облаяли і зневажили" капелю. Вони оим не облаяли і не зневажили своєї української пісні, вони лише показали, що всяка нанята за гроші і вислугуюча ся чорт зна кому голота не має права співати сеї пісні, бо її створив працюючий український люд і він виляв в нїй своє горе, свої радости. Полонені показали, що вони заборгато люблять сю пісню, щоби позволити всяким зрадникам користатись нею для своїх підлих цїлий.

Капеля діякона Кошиця поїхала до Варшави. Нехай їде і доживає там свої і так недовгі вже днї, разом з Петлюрою і його покровителем Пілсудським, нехай там разом з ними і згине. Вона не служила українському працюючому людови, лише його ворогам, тому на робітничо-селянській Україні для неї не може бути місця.

Волинець.

Москва — Київу.

Вчера у всїх районах Москви відбули ся мтінґи з приводу занятя Київа славними червоними військами. Усї обєднали ся в однім пориві відімстити ся ворогови за зневагу людськости. У Замоскворецькому районї на мітінґу було коло 10.000 люду. У Краснокрестянському районї було кілька мітінґів. Усї мітінґи пройшли з великим настроєм. Постановлено резолюцію про повну готовість віддати всю силу на боротьбу проти Польщі.

(Радіо з 15. червня.)

Харківська нарада.

На партійній нарадї в Харкові т. Раковський висловив ся, що боротьба з Польщею повинна набрати затяжного характеру і треба напружити всї сили на орґанізацію перемоги, зробити все для зміцненя фронту і відбудованя зруйнованого господарства України. Нарада постановила змобілїзувати 20 проц. членів харківської орґанізації і відіслати їх на продовольчу працю по селах.

(Радіо з 15. червня.)

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ III. ІНТЕРНАЦІОНАЛУ НІМЕЦЬКОМУ РОБІТНИЦТВУ.

(Від европейського кореспондента "Українських Робітничих Вістий".)

ВІДНОСНО ПИТАНЯ ПРО ПРИЛУЧЕНЄ "НЕЗАЛЕЖНИХ" ДО III. ІНТЕРЦІОНАЛУ.

Берлїнський "Червоний Прапор" надрукував велику заяву Виконавчого Комітету комуністичного Інтернаціоналу, адресовану: **Всїм робітникам Німеччини, Імперській Централї Комуністичної Партії Німеччини і Партійному Правлїню Незалежної Соціялдемократичної Партії Німеччини.** Само собою розуміє ся, що все те, що тут говорить ся про німецьких незалежних с.-д., зовсїм вірно й про австрійських "лївих" (Бавера, Фр. Адлера й инших), про обломки українських незалежних соц. дем., укр. ком. і лївих есерів, котрі ще не обєднали з III. Інтернаціоналом. Ми наводимо сей лист засаднїчого значіня майже цїлком, бо в нїм дуже до кладно обговорюєть ся відношенє комуністів до лївого крила соціялдемократії.

Останнїй з'їзд Незал. С. Д. Німеччини ухвалив звернути ся до комуністичного Інтернаціоналу і "инших соціялреволюційних орґанїзацій" з пропозицією обєднати ся в одну спільну міжнародну орґанїзацію. Виконавчий Комітет комуністичного Інтернаціоналу вважає своїм обовязком **винести се питанє на форум всїх революційних робітників.** Виконавчий Комітет вважає можливим лише відкрите говоренє сього питаня перед широкими робітничими масами, перед всїма дійсно революційними елементами міжнародної армії пролетаріяту, **а не закрите порозуміне за кулїсами.** Дальший виклад є відповідю на лист Криспіна з 15. грудня 1919 р., доставлений Виконавчому Комітетови III. Інтернаціоналу і надрукований в орґанї незал. с. д. "Свободї" 2. січня.

1. ПРИНАЛЕЖНІ ДО НЕЗАЛ. СОЦ. ДЕМ. ПАРТІЇ РОБІТНИКИ І ЇХНІ ПРОВІДНИКИ ЗА РЕВОЛЮЦІЇ.

Комуністичний Інтернаціонал знає, що робітники з Незал. С. Д. Партії зовсїм инакше настроєні, нїж праве крило їхнїх провідників. Се є вихідна точка нашого міркованя відносно положеня справ у Незал. С. Д. Партії. Комуніст. Партія розглядає липську ухвалу Н.С.Д.П. яко переворот в політичнім напрямі партії, котрий відбув ся під давленєм частини робітництва Німеччини орґанїзованої в сїй партії. Ся частина робітництва все більше переходить на становище пролетарської диктатури і масової боротьби за сю диктатуру під спільним прапором комуністичного Інтернаціоналу. **Сьому перешкаджають у високій мірі опортуністичні праві партійні елементи,** котрі мають нахил **признати** все можливе **на словах,** але всяким способом гальмують дїйсний розвій революції. Сї опортуністичні "центровики" за імперіялїстичної війни стримували пролетаріят від всякої масової акції, підтримували зрадницьку лїву течію оборони буржуазної "батьківщини", заперечували необхідність **нелеґальної** орґанїзації і бояли ся самої думки про горожанську війну. Від початку революції вони вступили до спільного правительства з явними зрадниками робітничої кляси — шайдеманівцями, — санкціонували **ганебне видалене берлїнського посольства** російського пролетаріяту і підтримували **розрив дипльоматичних зносин з Совітською владою.** Сї праві провідники "незалежних" від початку німецької революції проповідували **антантську орієнтацію** і всїма силами противили ся союзу Німеччини з Совітською Росією. Праві провідники "незалежних" сїяли систематично серед німецьких пролетарів дрібноміщанські ілюзії про суть **"вилсонїзму".** Праві провідники "незалежних" **прославляли Вилсона,** малюючи його представником **"демократії"** і т. п. Завдяки тактицї сих правих провідників державна машина вільгельмовської імперії лишила ся зовсїм непорушеною й прикритою лише републиканським прапором. В рішучі хвилини боротьби (в січни 1919 р.) проти катів робітництва — Ноского і Ко. — праві провідники "незалежних" взяли "примиряючий" курс безчесних маклерів, ослабили революційну волю пролетаріяту, розбили пролетарську єдність в боротьбі і сприяли сим його поражцї.

Спершу вони взагалї відкидали диктатуру рад і зовсїм тримали ся становища буржуазної демократії, потім почали пропаґувати **мішанину з рад і** установчих зборів (плян Гільфердінґа). Вони і досї хитають ся між тими й сими, коли мова йде про дїло. Їхнї лїтературні представники (Кавцький), обєднуючи ся в однім і тім тім же самім видавництві з буржуазними пацифістами, "демократами" і щирими слугами біржі й банків, не находять жадного лїпшого занятя, нїж розповсюджене брудної клевети російських і инших контрреволюціонерів про російську революцію. В книжцї Кавцького находить місце така найбезглуднїйша і безчесна клевета, як вигадана **"соціялїзація жінок" в Росії.** Останнїй твір сього письменника "Тероризм і Комунїзм" зявляєть ся в тім самім видавництві, що й збірник підроблених, фальшивих, вигаданих в Америцї документів відносно "підкупу" большевиків німецьким ґенеральним штабом.

Сих прикладів досить, аби показату дїйсне обличе ряду провідників Нез. С. Д. П. Приналежні до сеї партії робітники мусять розуміти, що **без повного розриву з такими правими провідниками робітнича партія не може облегчити розвою пролетарської революції.** — Зовсїм ясно, що революція в Німеччинї приймає такий тяжкий перебіг тому, що шайдеманівцям вдало ся **відзброїти** нарід, тому що вибух революції не повів до сполученя Німеччини з Совітською Росією, тому що старий апарат власти лишив ся в ходу. Величезна частина **вини і відповідальности** за се припадає **правим незалежним соц. демократам.**

ГОЛОВНА ПОМИЛКА НЕЗАЛ. С. Д. П. І "ПАРТІЇ ЦЕНТРА" ВЗАГАЛІ.

Ідеольоґія провідників Нез. С. Д. П. зовсїм не є спеціяльно німецьким явищем. Того-ж самого становища тримають ся лонґетісти у Франції, Незалежна Робітнича Партія в Анґлії, Американська Соціялїстична Партія і инші. Властивістю їх є постійне **хитанє між явною соціяльною зрадою типу Носке і лїнією революційного пролетаріяту,** себто комунїзмом.

Сю помилку Виконавчий Комітет викладає в богатьох пунктах, з котрих ми наводимо тут ось які:

1. Диктатура означає повалене буржуазії клясою пролетаріяту, і саме революційним передовим віддїлом сеї кляси. Вимоги, щоби сей авангард спершу здобув собі більшість народу шляхом виборів до буржуазних парляментів, до буржуазних установчих зборів і т. д., себто голосованєм при істнованю наємного рабства, при істнованю визискувачів, під їхнїм ярмом, при істнованю приватної власности на засоби виробу, значить в дїйсности покинути становище диктатури пролетаріяту і перейти фактично на становище буржуазної демократії.

2. Диктатура пролетаріяту означає признанє необхідности силоміць зломити опір буржуазії, означає готовість, змогу, рішучість се зробити. Буржуазія, навіть найбільш републиканська й найдемократичнїйша (наприклад в Німеччинї, Швайцарії, Америцї) систематично удаштовує погроми, лїнчованя, вбійства, мілїтарні насильства, провадить терор проти комуністів, а в дїйсности і проти всїх революційних кроків пролетаріяту. За таких умов ужите сили, зреченє ся терору означає перетворене ся в плаксивого дрібно міщанина, означає сїянє реакційних, дрібнобуржуазних ілюзій відносно соціяльного мира, означає — говорячи конкретно — переляк перед офіцирською шаблюкою. Бо найзлочиннїйша й найреакційнїйша, імперіялїстична війна 1914—1918 років виховала і поставила на авансцену полїтики десятки тисяч офіцирів, котрі підготовляють терор і здїйснюють його проти пролетаріяту на користь буржуазії, на благокапіталу.

Відношенє до терору, котре виявляють праві провідники німецьких незалежних і французьких лонґетістів в парляментських промовах, часописних статях, в аґітациї й пропаґандї, є отже зовсїм відмовленєм від сути диктатури пролетаріяту, дїйсним переходом на становище дрібно буржуазної демократії, є деморалїзацією революційної свідомости робітників.

3. Те саме й відносно горожанської війни. Після імперіялїстичної війни, бачучи реакційних ґенералів і офіцирів, котрі уживають терору проти пролетаріяту, перед лицем того факту, що теперішною полїтикою всїх буржуазних держав готовить ся вже нові імперіялїстичні війни, не тільки знаючи про свідому підготовку сих воєн, але й розуміючи обєктивну неминучість їх, яко наслїдок всьої полїтики буржуазних держав — за сих умов, при сїй ситуації обвинувачувати горожанську війну проти визискувачів, осуджувати її, бояти ся її, — се значить бояти ся побіди робітників, котра може коштувати десятки тисяч жертв, і допускати зовсїм напевне нову імперіялїстичну кріваву різню, котра вчера коштувала мілїони жертв і завтра коштуватиме стільки-ж. Се значить виконувати дїйсну, прислугу реакційним і насильницьким звичкам, намірам і підготовці буржуазних офіцирів.

4. Диктатура пролетаріяту і совітська власть означають ясну свідомість необхідности розбити до щенту буржуазний (хочаб і републикансько-демократичний) державний апарат, суди, цивільну й мілїтарну бюрократію і т. д.

5. Кожда революція, відріжняючи ся сим від реформи означеня крізу, і то надзвичайно глибоку полїтичну й економічну крізу, навіть незалежно від викликаного війною заостреня її. — Задачею революційної партії пролетаріяту є вияснене робітникам і селянам необхідности мужно стрінути сю крізу і найти міцне жерело для її подоланя в революційних заходах. Лише подоланєм сих найбільших кріз революційним захопленєм, революційною енерґією, революційною готовістю на найтяжші жертви, може пролетаріят побідити визискувачів і остаточно визволити людство від війни, від ярма капіталу, від наємного рабства. Праві незалежні с. д. **залякують** пролетаріят всїми можливими засобами й способами, вказуючи на труднощі, які сполучені з пролетарською революцією. Обєктивно відновлене господарства мислиме одначе лише на основі пролетарської диктатури; бо на капіталїстичній основі можливий тільки сталий і все ґнобший розклад. Наслїдком своєї дрібнобуржуазної лякливости провідники Незал. С. Д. Партії лише проволїкають і без того повний мук процес і збільшують там страждане пролетеріяту.

6. Совітська система є поваленєм буржуазних брехонь. Свобода підкупляти пресу, свобода богатих і капіталїстів купувати часописи і тим самим підробляти, фальшувати так звану "публичну опінїю", громадську думку — зветь ся "свободою преси".

Сеї правди не визнають німецькі незалежні с. д. та їхнї закордонні товариші; вони не працюють згідно з нею, вони не аґітують щоденно за революційне знищене того уярмленя преси капіталом, котре буржуазна демократія брехливо зве **свободою преси.**

Се вірно й відносно **свободи зборів** — ся свобода є брехнею, доки богаті купують найлїпші будови; відносно озброєня народу, свободи совісти — свободи капіталу купувати цїлї церковні орґанїзації для задурманеня мас релїґійним опіюмом і відносно всїх инших буржуазно-демократичних свобід.

7. Основне питанє соціялїстичної революції, вивласненя визискувачів, праві провідники називають "соціялїзацією" і уявляють його собі реформістично, а не революційно. Слово "соціялїзація" затушовує необхідність конфіскації, викликану незносним ярмом імперіялїстичних довгів і зубожінєм робітників, затушовує опір визискувачів і необхідність революційних заходів пролетаріяту для подавленя сього опору. Така постановка питаня утворює неминуче реформістичні ілюзії, котрі зовсїм не лучать ся з диктатурою пролетаріяту.

8. Комуністичний Інтернаціонал вважає не тільки несправедливим, але й засаднично неприпустним, те, що Нез. С. Д. П. Німеччини, котра в дїйсности **переймає основні думки німецьких спартаківців,** присвоюючи сї думки лише занадто поволї, непослїдовно і неповно, в ухвалах свого з'їзду не говорить анї слова про злучене **з Комуністичною Партією Німеччини** (з союзом спартаківців). Єдність революційного пролетаріяту вимагає такої злуки. Адже-ж не можна дїйсно визнавати диктатуру пролетаріяту і, совітську власть, без справжнїх, поважних, совісних кроків до того, щоби всї свідомі робітники підтримували, зміцнювали авторітет, старанно заховували й розвивали далї здобуту тридицію передового відділу пролетаріяту даної країни, котрий довгою й тяжкою боротьбою (як проти опортуністів, так і проти синдикалїстів) доказав свою здатність вести робітничу клясу до такої диктатури. Союз спартаківців у Німеччинї, заснований такими провідниками, як **Роза Люксембурґ і Карл Лїбкнехт,** є саме таким авангардом, який набув уже міжнародного значіня, і спроба обійти його, як се роблять незалежні с. д. в Німеччинї, є неможливо.

Се тїсно злучено з тим фактом, що провідники Незал. С. Д. Партії Німеччини як відомо, не висловлюють думки робітничих мас сеї партії, бо вони стоять значно правійше, нїж сї маси. З сим лихом, котре за доби від 1889—1919 року причинило нечувані страждання пролетаріяту, не можна примирити ся; а се лихо прикриваєть ся розходженєм, незгодою між словом і дїлом.

Таким чином уся пропаґанда, вся аґітація, цїла орґанїзація правих незалежних с. д. лонґетістів, загалом кажучи, є скорше **дрібнобуржуазно-демократичною,** нїж революційно-пролетарською; вона є **пацифістичною,** а не соціяльно-революційною.

Наслїдком сього "признанє" диктатури пролетаріяту і совітської власти лишаєть ся тут лише порожними словами.

НЕЗАЛЕЖНА С. Д. ПАРТІЯ І ІНТЕРНАЦІОНАЛ.

Ту-ж саму дрібнобуржуазну полїтику провадять праві провідники Нез. С. Д. Партії також у відношеню і до питаня про міжнародне обєднанє пролетаріяту.

1. Праві незалежні с. д. і лонґетісти не поглибляють і не розвивають в масах свідомости гнилости й шкідливости того реформізму, котрий фактично панував в II. Інтернаціоналї (від 1889 до 1914 р.) і загубив її, а навпаки вони **затемняють** свідомість сього, прикриваючи сю хоробу, замість того, щоби розкривати її. Питанє про крах II. Інтернаціоналу, є питанєм незвичайного всесвітно-історичного значіня. Причини сього краху, головні помилки й злочини II. Інтернаціоналу, його роля помічного комітету при "Лїґі дзі Націй" — **всї сї питаня зовсїм не підносять ся Незал. С. Д. Партією. Сим вона прикриває сї злочини і затемнює клясову свідомість пролетарських мас.**

2. Незалежні с. д. і лонґетісти не розуміють і не виясняють масам того, що імперіялїстичні надприбутки передових країн дозволяли (і тепер ще дозволяють) їм **підкупляти верхні верстви пролетаріяту,** кидати їм крихтини свого надприбутку (котрий вони дістають з кольоній і від фінансового використаня слабих країн), утворювати упривілейовану верству робітників і т. д.

Без розкриваня сього лиха, без боротьби не тільки проти аристократії фахових спілок, але й проти всяких виявлень дрібно-міщанства цехів, робітничої аристократії, привілеїв верховної варстви робітників, **без немилосердного вигнаня з**